

Arrest

nr. 229 311 van 27 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 september 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 oktober 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 september 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag werd aangevuld op 26 maart 2015 en 27 maart 2019.

1.2. Op 19 september 2019 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.09.2013 met aanvulling dd 26.03.2015 en 27.03.2019 werd ingediend door:

N. N. P. (..)

nationaliteit: Kameroen

geboren te Kumba op 12.02.1979

adres. (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan als student naar België te zijn gekomen en een relatie te hebben gehad met mevrouw A. Q. A. (..). Uit deze relatie is zijn kind N. J. N. (..) geboren.

Wat het argument betreft dat hij als student naar België kwam, hierbij dient te worden opgemerkt dat zijn A-kaart liep tot 30.09.2013. Bovendien wist betrokkene dat zijn verblijf slechts beperkt was tot het volgen van zijn studies. Heden legt betrokkene geen bewijzen voor dat hij nog studeert. Het feit dat hij hier als student verbleef, verhindert hem niet om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst.

Wat de relatie met mevrouw A. (..) en zijn kind betreft, in een aanvulling legt betrokkene een regeling voor met zijn ex-partner omtrent het verblijf en onderhoud van het kind Jesse, alsook een bewijs van alimentatie en een fixatie voor de Familierechtbank en een bewijs dat hij Jesse komt ophalen bij de kinderopvang. Echter heden wordt niet aangetoond dat zijn ex-partner en zijn kind Jesse legaal in België verblijven. Op 21.04.2017 werden mevrouw en zijn kind afgevoerd van ambtswege. Bovendien zijn zij heden niet in het bezit van een geldige verblijfsvergunning. Aldus kunnen zij betrokkene vervoegen naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Wat de schending van artikel 8 EVRM en de bepalingen van het IVRK betreft, zijn kind en partner kunnen hem vergezellen om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus is er geen sprake van een schending van het familieleven.

De overige elementen (integratie, taal, opleidingen, werkbereidheid aangevuld met bewijzen van tewerkstelling en zijn sociaal netwerk) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980

Wat de tewerkstelling van betrokkene betreft, verzoeker legt een werkaanbod voor in een tuinbouwbedrijf. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig arbeidsvergunning om in België te mogen werken. Wat de verwijzing betreft naar de verklaringen van de vorige Staatssecretaris voor Asiel en Migratie inzake economische invulling aan migratie : het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag in het dienen in het land van herkomst gebaseerd op zijn mogelijke tewerkstelling.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid en nooit in contact is gekomen met de Belgische ordediensten dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 04.10.2018 veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Antwerpen wegens mededader valsheid in geschrifte tot een werkstraf van 200 uur en een geldboete van 600 euro.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

1.3. Op 19 september 2019 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

“Aan de heer:

Naam, voornaam: N. N., P. (..)

Geboortedatum: 12.02.1979

Geboorteplaats: Kumba

Nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel : Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van van artikel 3 EVRM;

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

In het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verwees verzoeker naar zijn studies alsmede zijn banden met zijn gezin.

1. Verzoeker beschikt thans over een verblijfsvergunning van beperkte duur verbonden aan zijn status van student. Men kan van hem niet verwachten dat hij terug naar zijn land van herkomst keert teneinde een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

2. Verzoeker kan zijn aanvraag in zijn land van herkomst niet indienen omwille van de hechte band met zijn minderjarig kind, N. J. N. A. (..) geboren te Antwerpen op 30/12/2012 gemachtigd tot verblijf van onbeperkte duur in het Rijk;

Hoewel de voormelde buitengewone omstandigheden op het moment van de beslissing niet meer actueel waren, kan men vast stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het land van herkomst van verzoeker te kampen heeft met zware interne conflicten tussen de Engelstaligen en de overheid.

Bij het voormelde conflict werden al honderden slachtoffers gevallen waaronder veel kinderen.

Heel veel mensen zijn dakloos geworden en nog veel anderen zijn naar de buurlanden gevlucht.

Dit alles blijkt duidelijk uit het volgende artikel van het tijdschrift MO:

Egeland zegt dat de internationale gemeenschap in slaap gesukkeld is als het om Kameroen gaat. Moorden, verwoesting van dorpen en massale ontheemding gaan samen met een oorverdovende stilte. In de regio's Zuidwest en Noordwest raakten een half miljoen mensen ontheemd. Honderden dorpen werden verwoest. Ziekenhuizen werden aangevallen en gezondheidswerkers ontvoerd of vermoord. Meer dan 780.000 kinderen zagen hun scholen sluiten en duizenden mensen verbergen zich momenteel in de bush. Zij krijgen geen humanitaire hulp. Substantiële bemiddelingspogingen blijven uit, er zijn geen grootschalige hulpprogramma's, er is minimale media-aandacht en weinig druk op partijen om de aanvallen op burgers te stoppen. (Stuk 2)

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de situatie in het land van herkomst van verzoeker. Dit blijkt tevens uit het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk beweert dat de aanvraag van verzoeker in het land van herkomst kan gebeuren.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst (Zie bestreden beslissing stuk 1)

De bestreden beslissing is tevens in strijd met de bepalingen van artikel 3 EVRM vermits de terugkeer van verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich kan meebrengen. Verzoeker is een Engelstalig Kameroener geboren in Kumba. Zowel de woonplaats als de geboorteplaats van verzoeker zijn thans als onveilige gebieden beschouwd in Kameroen. In geval van terugkeer en in afwachting van een definitieve beslissing over zijn aanvraag tot machtiging zal verzoeker naar zijn regio moeten gaan, hetgeen een groot risico inhoudt voor zijn veiligheid.

Uit al het voorgaande blijkt dat zowel de bepalingen betreffende de formele motivering als de bepalingen van artikel 3 EVRM geschonden zijn.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden.”

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd genomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was

ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. Verzoekende partij wijst op de argumenten inzake haar studies en gezinsleven die zij als buitengewone omstandigheden had ingeroepen in haar aanvraag.

Dienaangaande heeft de verwerende partij geoordeeld:

“Wat het argument betreft dat hij als student naar België kwam, hierbij dient te worden opgemerkt dat zijn A-kaart liep tot 30.09.2013. Bovendien wist betrokkene dat zijn verblijf slechts beperkt was tot het volgen van zijn studies. Heden legt betrokkene geen bewijzen voor dat hij nog studeert. Het feit dat hij hier als student verbleef, verhindert hem niet om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Wat de relatie met mevrouw A. (...) en zijn kind betreft, in een aanvulling legt betrokkene een regeling voor met zijn ex-partner omtrent het verblijf en onderhoud van het kind Jesse, alsook een bewijs van alimentatie en een fixatie voor de Familierechtbank en een bewijs dat hij Jesse komt ophalen bij de kinderopvang. Echter heden wordt niet aangetoond dat zijn ex-partner en zijn kind Jesse legaal in België verblijven. Op 21.04.2017 werden mevrouw en zijn kind afgevoerd van ambtswege. Bovendien zijn zij heden niet in het bezit van een geldige verblijfsvergunning. Aldus kunnen zij betrokkene vervoegen naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Wat de schending van artikel 8 EVRM en de bepalingen van het IVRK betreft, zijn kind en partner kunnen hem vergezellen om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus is er geen sprake van een schending van het familieleven.”

Verzoekende partij erkent zelf in het verzoekschrift dat *“de voormelde buitengewone omstandigheden op het moment van de beslissing niet meer actueel waren”* en beaamt aldus de motivering van de verwerende partij ter zake.

Verzoekende partij betoogt evenwel dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar land van herkomst te kampen heeft met zware interne conflicten tussen de Engelstaligen en de overheid.

De Raad benadrukt in dat kader evenwel dat dat het aan de verzoekende partij toekomt om bij haar aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens haar de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen zich naar haar land van herkomst te begeven om aldaar haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Verzoekende partij heeft noch in haar aanvraag, noch in de latere aanvullingen daarvan, op enig moment gewag gemaakt van een onveilige situatie in haar land van herkomst. Zij kan het de verwerende partij dan ook niet verwijten met dit element, dat nooit voor het bestuur is opgeworpen, geen rekening te hebben gehouden.

Het betoog van verzoekende partij kan geenszins aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.5. Waar verzoekende partij nog een schending aanhaalt van artikel 3 EVRM en dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel (tweede bestreden beslissing) wijst de Raad erop dat wie zich wenst te beroepen op artikel 3 EVRM er blijk van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad benadrukt in de eerste plaats dat een algemene situatie van geweld enkel *“in de meest extreme gevallen”* waar een echt risico op onmenselijke behandeling simpelweg volgt uit het feit dat het

individu onderworpen wordt aan zulk geweld bij terugkeer, een voldoende intensiteit zal hebben om een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM te bereiken (EHRM, M.O. t./ Zwitserland, 20 juni 2017, punt 70).

Uit lezing van de naar voren geschoven informatie kan de Raad geenszins afleiden dat verzoekende partij, louter door het feit dat zij als Engelstalige burger terugkeert naar Kameroen, zich in dergelijk "extreem geval" zal bevinden. De beschreven algemene veiligheidssituatie in de zuidwestelijke en noordwestelijke regio's laat niet toe te stellen dat verzoekende partij omwille hiervan bij terugkeer onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij bij haar visumaanvraag verklaarde woonachtig te zijn in Yaounde waarvan niet blijkt dat dit zich in de conflictzone bevindt. Het loutere gegeven dat verzoekende partij geboren is in Kumba maakt niet dat verzoekende partij aantoonbaar dat zij in Yaounde dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij maakt – op grond van de door haar aangeleverde informatie – geenszins aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Kameroen een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

2.6. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER